

[Statsministeren]

Men det kræver mere forskning, og det kræver mere udvikling og innovation og i et sådant omfang, at opgaven kun kan løses hurtigt nok, hvis vi forener de ressourcer, vi har her i landet. Derfor er der behov for nye, tættere samarbejdsformer.

Det har hele tiden været en meget vigtig del af regeringens økonomiske politik at holde de offentlige udgifter i ro. Det er lykkedes for første gang i de sidste 40 år faktisk, og det er nu lang tid. Som det eneste land i den vestlige verden har vi i 4 år holdt uændrede offentlige udgifter. Da vi i disse år har haft – og det har vi satset på at skaffe – en pæn vækst i den private sektor, er resultatet i dag, at den offentlige sektors andel af samfundsøkonomien er faldet ganske kraftigt. Men det var også helt nødvendigt og på høje tid, for den offentlige sektor i Danmark var blevet så stor, at det var næsten umuligt at skaffe indtægter nok til at dække udgifterne. Vi stod i 1982 med et af de største statsunderskud i OECD-landene. Denne udvikling er nu definitivt vendt, for gennem en stærk vækst i den private sektor har staten fået flere indtægter, og der er sparet udgifter f.eks. til arbejdsløshedsdagpenge. Da de øvrige udgifter har været i ro, har vi nu fået ligevægt på statens finanser. Det er en udvikling, der har skabt respekt i omverdenen. Det har selvfølgelig ikke været let, det ved vi jo alle her i Folketinget, at holde igen på de offentlige udgifter. Men vi kan da glæde os over, at vi nu har en offentlig sektor, som er i bedre balance med den private sektors størrelse. Det er også nødvendigt i årene foran os at fastholde en stram udgiftspolitik.

I maj 1986 indgik regeringen og de kommunale parter en aftale om rammerne for de kommunale udgifter i 1987 og 1988. Fælleserklæringen, som aftalen blev kaldt, blev skabt efter meget indgående drøftelser med kommunerne. Den indebar væsentlige indrømmelser fra regeringens side. Driftsudgiftsrammen for 1987 blev således forhøjet med et så betragteligt tal som 4 mia. kr. i forhold til 1986. Det skal også huskes i disse dages debat.

Men til trods for dette udviste de kommunale budgetter for 1987 en overskridelse på ca. 3,5 mia. kr. i forhold til de aftalte rammer. Hvis vi sammenholder det med udvidelsen af rammerne, ville der altså i år, 1987, alt i alt blive tale om et kommunalt udgiftsløft

på 7,5 mia. kr. i forhold til 1986. Det har været firkløverregeringens målsætning siden dens tiltræden, at de offentlige udgifter under ét skal holdes i ro, men af de samlede offentlige udgifter udgør de kommunale udgifter jo henved $\frac{2}{3}$.

En tilpasning af de kommunale udgifter til de aftalte rammer er derfor en afgørende forudsætning for, at de samlede offentlige udgifter kan holdes i ro. En fremskrivning af de kommunale udgifter fra 1988 til 1995 viser, at vi kan risikere, at dersom væksten i det kommunale serviceniveau fortsætter med de nu konstaterede udviklingstendenser, vil det kommunale skattetryk stige med mere end 10 procentpoint. Det er en kendt sag, at kommuner og amter har bebudet skattestigninger allerede i 1988 på 2 til 3 point heraf. Et sådant skattechok ville give Danmark verdens højeste skattetryk allerede i 1988. Det kan regeringen ikke acceptere. I den forbindelse er det vigtigt at understrege, at hvis de aftalte udgiftsrammer bliver overholdt, kan kommuneskatterne holdes i ro til næste år.

Når der stadig er underskud på betalingsbalancen, er det, fordi den private opsparing er for lille. Der har ikke været opsparing nok til at finansiere den stærke stigning i investeringerne. Det er grunden til, at vi har måttet låne i udlandet. Regeringen har taget fat om det problem ved en række initiativer, der styrker opsparingen: der er f.eks. indført begunstigelser for at fremme opsparingen til særlige formål som uddannelse og bolig, medarbejderne i private virksomheder får nu bedre muligheder for skattefri opsparing i deres egen virksomhed, der er indført regler, der gør det nødvendigt at spare mere op ved køb af bolig, og det er unægtelig blevet dyre- re at låne til forbrug.

Alt dette er begyndt at virke. Vi har nu set et klart fald i forbruget og altså en stigning i den private opsparing. Men stigningen i den private opsparing må ikke blot blive en engangsforeteelse; vi skal fortsætte ad den vej, indtil den private opsparing er så stor, at vi kan finansiere vore investeringer selv og begynde at afdrage på den alt for store gæld til udlandet.

Regeringen vil derfor udarbejde forslag i forlængelse af de OD-forslag, der nu vedtages, så alle grupper af lønmodtagere får bedre muligheder for at spare op i vore virksomheder, og regeringen vil indbyde arbejdsmar-